Klasiklerle TANIŞIYORUM

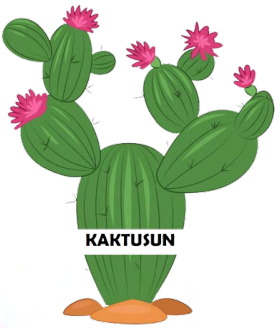
Alice Harikalar Ülkesinde

5. Baskı

Doğan Egmont

Edebiyatın sevilen klasikleriyle ilk buluşma...

Alice'in Harikalar Ülkesinde çıktığı olağanüstü macerada ona eşlik etmeye ne dersin?

Dünya edebiyatının sevilen klasiklerinden ***Alice Harikalar Ülkesinde*** rengarenk çizimler eşliğinde akıcı bir anlatımla hayat buluyor.

Klasiklerle Tanışıyorum serisi dünya edebiyatının tanınmış eserlerini genç okurlara yönelik bir anlatım ve tasarımla yeniden yorumluyor.

ISBN 978-605-09-3268-3

9 786050 932683

Sertifika No: 11940

₺18.00

Doğan Egmont

Klasiklerle TANIŞIYORUM

Klasiklerle Tanışıyorum - Alice Harikalar Ülkesinde
Özgün adı: *Classicini – Alice Nel Paese Delle Meraviglie*

Lewis Carroll'ın Alice Harikalar Ülkesinde *adlı eseri temel alınmıştır.*
© 2014, Edizioni EL S.r.l., Trieste Italy

Anlatan: Sarah Rossi
Kapak ve iç resimler: Stefano Turconi

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

5. Baskı / İstanbul, 2017
ISBN: 978-605-09-3268-3
Sertifika no: 11940

Çeviri: İrem Önderol
Yayına hazırlayan: Bahar Ulukan
Kapak uygulama: Eda Ayhangil
Grafik uygulama: Serkan Yolcu, Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Lewis Carroll'ın
ünlü eseri

Alice Harikalar Ülkesinde

Anlatan: Sarrah Rossi

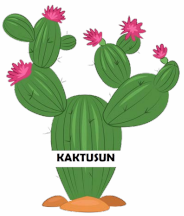
Doğan Egmont
Okumak gelecektir.
www.de.com.tr

BİRİNCİ BÖLÜM

AŞAĞI, DAHA DA AŞAĞI

ALICE

İngiltere'nin en meraklı çocuğuydu. Bilmeceleri, kedileri, eğlenceli hikâyeleri ve resimli kitapları çok severdi. Resimsiz olanları ise pek tercih etmezdi.

Bir öğle vakti, ondan daha çok şey bildiğini düşünen ablası, Alice'e tıka basa sözcüklerle dolu, kalın bir kitap okumaya karar verdi. Sözcükler öylesine sıkışıktı ki sayfadan aşağı kayıp gitmemek için karınlarını içlerine çekmeleri gerekiyordu.

Üstelik kitabın hiç resmi yoktu.

"Olamaz, bu çok sıkıcı," diye fısıldadı Alice esneyerek. Terbiyeli bir çocuk olduğu için eliyle ağzını kapatmayı ihmal etmemişti. "Hava da öyle sıcak ki..."

Gerçekten de nehrin tepesinde yakıcı bir güneş parlıyor; insanın aklındaki düşünceleri fırındaki yuvarlak ekmekler gibi pişiriyordu.

Alice iç çekti. "Keşke oyalanabileceğim bir şeyler olsaydı..."

Tam o anda karşısına, üstüne bir yelek ve ceket giymiş, kocaman beyaz bir tavşan çıktı.

"Eyvah! Eyvah! Geç kaldım, geç kaldım, geç kaldım!" diyordu tavşan soluk soluğa koşarken.

Alice irkildi. Ama bunun nedeni tavşanın beyaz olması (Önceden de o renkte bir sürü tavşan görmüştü) ya da konuşuyor olması değildi (Sonuçta söyleyecek bir sözü varsa neden konuşmasın ki?).

Alice'in irkilmesinin nedeni, tavşanın, yeleğinin cebinden ışıl ışıl parlayan, belli ki çok değerli, büyük bir saat çıkarmış olmasıydı.

"Bir dakika!" diye bağırdı Alice. "Ne zamandan beri tavşanlar yanında saat taşıyor?"

Tavşan ona aldırış etmeden çite kadar ilerledikten sonra yerdeki büyük bir çukurun içine atladı. Hayatında hiç bir çukura atlamamış olan Alice de onu izledi.

Sonra düşmeye başladı.

İçine atladığı çukur bir kuyu gibi derindi. Alice düşerken etrafına rahat rahat bakabilecek zaman bulabildi. Çevresinde haritalar, tablolar, oyuncaklar, lambalar, kitaplar ve reçel kavanozlarıyla dolu raflar vardı.

Alice aşağı, daha da aşağı düşmeye devam etti...

"Off," diye homurdandı Alice, "bu kuyu hiç bitmeyecek galiba. Neredeyse Dünya'nın merkezine kadar ineceğim! Bin altı yüz kilometre miydi, ne kadardı uzaklığı? Kim bilir burası hangi *boylan*? Bir tahmin edeyim..."

Aslında Alice'in, Dünya'nın merkezinin nerede olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Ayrıca "boylan" diye bir şeyin var olup olmadığından da pek emin değildi. Bunun nedeni ne yazık ki coğrafya derslerinde dikkatini bir türlü toparlayamamasıydı. Şimdi birilerinin onu din-

liyor olma ihtimalinden korktuğundan (ne de olsa bunu asla bilemezsin), eğitimli bir kız olduğunu belli etmek için anlamını iyi bilmediği sözcüklerden kullanmaya çalışıyordu.

"Bu hızla düşmeye devam edersem kesinlikle Dünya'nın *öbür ucundan* dışarı çıkarım. Orada insanlar baş aşağı yürüyüp sözcükleri tersten söylüyorlarmış. Off, konuşmalarından hiçbir şey anlayamayacağım!"

Karman çorman düşüncelere dalan Alice kendisini birdenbire çok yorgun hissetti. Dünya'nın öbür ucuna doğru düşerken bir yandan da düşüncelere dalmak her gün yaşadığı bir durum değildi.

Çevresindeki kitaplarla raflar yukarı doğru akıp giderken, küçük kız onlara çarpmamak için incecik kollarını göğsünde kavuşturdu ve uykuya daldı.

Alice kuru bir yaprak yığınının üstüne düşüp yuvarlanmaya başlayınca uyandı. O yuvarlanırken yapraklar da altında kızarmış patates dilimleri gibi çıtırdıyordu.

"Ah, tam bir felaket! Tam bir rezalet! Geç kaldım, geç kaldım, geç kaldım!"

Beyaz Tavşan'ın sesini duyan Alice kendine geldi: Uzun ve karanlık bir tüneldeydi.

"Tavşan Bey, bekleyin!" diyerek tavşanın peşine düştü. "Bir dakika, lütfen!" Ancak hayvan koştura koştura tünelin sonuna gitti ve karanlıkta kayboldu.

"Off... Bugünlerde tavşanların işleri de başlarından aşkın," diye homurdandı küçük kız.

Sonra çevresine bakındı ve gözlerini kırpıştırdı: Bir sürü kapının bulunduğu bir avludaydı. Kapıların hepsi kapalıydı.

"Bu kapılar içeri girmek için mi yoksa dışarı çıkmak için mi?" diye sordu kendi kendine.

Ancak buna yanıt vermek mümkün değildi çünkü o sırada içeride mi yoksa dışarıda mı olduğunu bilmiyordu.

Alice bulunduğu yerde öylesine dolanmaya başlayarak bir şeylerin olmasını beklemeye koyuldu.

Ve gerçekten de bir şeyler oldu.

İKİNCİ BÖLÜM
İÇ BENİ

"AH!"

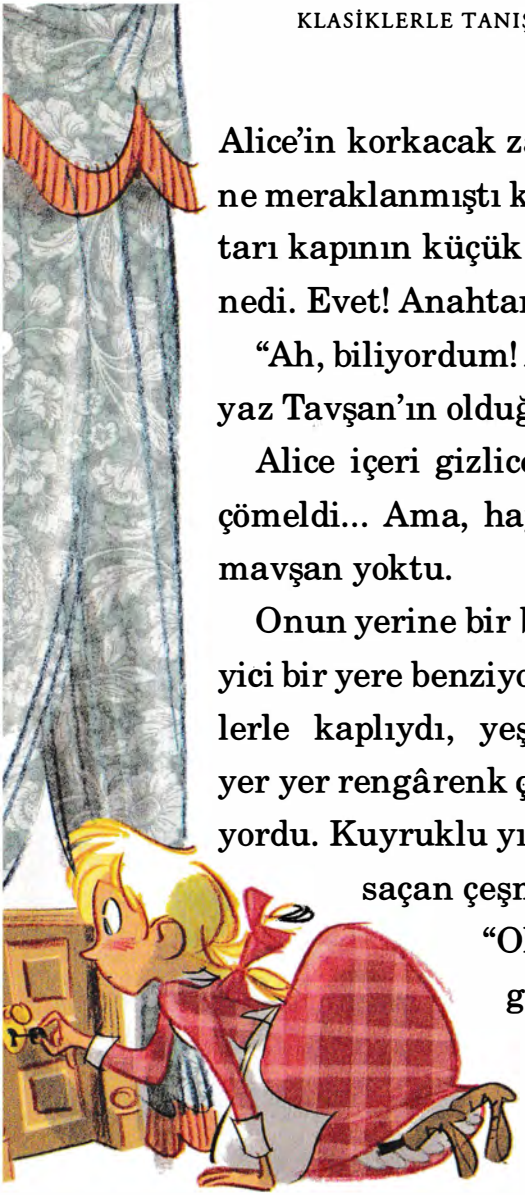
Alice üç bacaklı bir cam masaya çarptı.

"Sen de nereden çıktın? Daha önce yoktun!"

Gerçekten de masa sanki orada birdenbire belirivermişti. Alice bakınca üstünde sadece küçük, altın bir anahtar olduğunu gördü. Biri onu öylece oraya bırakıp gitmişti sanki.

Tam o sırada Alice'in en yakınındaki duvarda bir perde belirdi. Arkasında bir kapı gizliydi. Ama bu kapı diğerlerinden daha alçaktı. Hatta o kadar alçaktı ki eşiğinden sadece minnacık insanlar geçebilirdi.

Başka biri olsa, onca şeyin mantar gibi birdenbire belirip durduğunu görünce korkardı. Ama

Alice'in korkacak zamanı yoktu. Öylesine meraklanmıştı ki! Hemen altın anahtarı kapının küçük kilidine sokmayı denedi. Evet! Anahtar oraya aitti.

"Ah, biliyordum! Ayrıca arkasında Beyaz Tavşan'ın olduğuna da eminim."

Alice içeri gizlice bir göz atmak için çömeldi... Ama, hayır, ortalıkta tavşan mavşan yoktu.

Onun yerine bir bahçe gördü. Büyüleyici bir yere benziyordu: Yumuşacık çimlerle kaplıydı, yeşilliklerin arasından yer yer rengârenk çiçek yığınları fışkırıyordu. Kuyruklu yıldızlar gibi parıltılar saçan çeşmeler akıyordu.

"Oh, ne güzel! Ne olur geçeyim şu kapıdan, hadi ne olur!" diye yalvardı Alice.

Fakat kapının eşiği fazlasıyla dardı ve üstündeki kilit geçit vermemeye kararlı bir göz gibi küçük kıza dik dik bakıyordu.

Alice başını içeri sokmayı denedi ama sığmadı, fazla büyüktü. Aklı düşüncelerle dolu her meraklı çocuğun başına gelir bu.

"Zaten başım girse bile vücudumun kalanı girmedikten sonra ne işe yarar ki?" diye düşündü gülümseyerek. Derken aklına müthiş bir fikir geldi: "Ah, keşke bir dürbün olsaydım! O zaman katlanır ve buradan kolayca geçerdim! Ama çocuklarda işe yarar mı bilmiyorum."

Mercekleri ışıl ışıl parlayan, güzel, pirinç bir dürbüne dönüşmeyi umut ederek beklemeye başladı. Aslında biraz düşününce, bunun gerçekleşmesi imkânsızdı. Ama insan uzun uzun düşünmeye koyulunca olabilecek şeyler de bazen imkânsız görünmez mi zaten...

Alice dürbüne nasıl dönüşebileceğini anlatan bir kitap bulma umuduyla masaya döndü. Ama

masanın üstünde yalnızca bir şişe buldu. Şişenin boynuna bir kâğıt asılmıştı. Üstünde şöyle yazıyordu: *İç beni.*

Başka bir çocuk olsa şişenin içindekini pat diye içiverirdi ama Alice sıradan bir çocuk değildi.

"Hayır, önce bir bakayım. Eğer üstünde 'zehir' yazıyorsa onu içmem doğru olmaz. Öyle yazmıyorsa korkmadan içebilirim."

Mantıklı bir düşünceydi bu.

Şişenin altını, üstünü, sağını, solunu kontrol etti. "Zehir", "Ölüm" ya da "Ölümcül tehlike" gibi bir uyarıya rastlamadı. Bunun üzerine Alice şişenin içindeki sıvının tadına baktı.

"Oooo... kremalıymış! Ve hindili! Aynı zamanda da ananaslı, tereyağında kızarmış karamelli ve şekerli."

İki yudumda hepsini içivermişti.

"Ne kadar tuhaf!" diye coşkuyla bağırdı dudaklarını yalarken. "Gerçekten bir dürbüne dönüşüyorum!"

Bu tam olarak doğru değildi. Alice sıcak sudan çıkmış yünlü bir kazak gibi hızla küçülmeye başlamıştı.

Neredeyse bir karış kadar kalmıştı. Artık bu küçücük kapıdan kolaylıkla geçebilirdi.

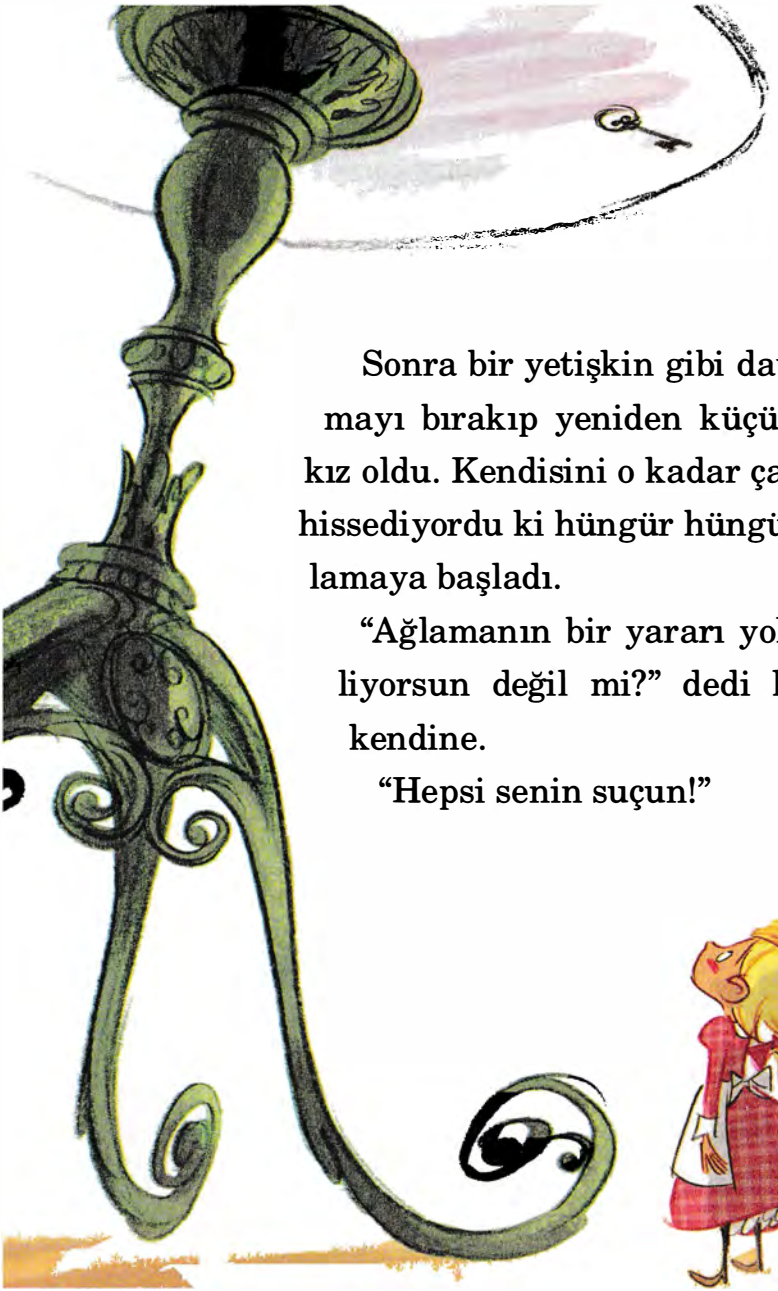
"Umarım daha fazla küçülmem yoksa erimiş bitmiş bir mum kadar kalacağım."

Alice küçük adımlarıyla çabucak kapıya ulaşmak istedi ama...

"Olamaz!"

Şişeyi alırken altın anahtarı masada bırakmıştı ve anahtar şimdi yukarıda kalmıştı.

Alice ellerini yumruk yapıp, "Artık oraya ulaşamam! Off, neden bu kadar düşüncesiz davrandım? Neden? Neden? Neden?" diye sert bir sesle kendine bağırdı.

Sonra bir yetişkin gibi davranmayı bırakıp yeniden küçük bir kız oldu. Kendisini o kadar çaresiz hissediyordu ki hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Ağlamanın bir yararı yok, biliyorsun değil mi?" dedi kendi kendine.

"Hepsi senin suçun!"

Yanaklarından bilye büyüklüğünde koca koca gözyaşları süzülüyordu.

Alice kendini sık sık azarlardı. Hatta bir keresinde tek başına oynadığı bir oyunda hile yaptığı için kendisini yedi dakikalığına sandık odasına kapatmıştı.

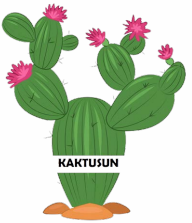
Küçük kız, boyutlarına uygun minnacık bir cezalandırma odası bulmak amacıyla çevresine bakınırken gözleri masanın altındaki cam kutuya takıldı. Kutunun içinde küçük bir kurabiye vardı, üstüne de kuru üzüm tanecikleriyle "Ye beni" yazılmıştı.

"Pekâlâ kurabiyecik," dedi Alice yere oturarak. "Seni yiyeceğim. Beni yeniden büyütürsen anahtarı yeniden alabilirim ama daha da ufalırsam bir solucan gibi kapının altından kayıp giderim. Her iki durumda da o bahçeye ulaşmış olurum."

Sonra kurabiyeyi ısırdı ve kendine baktı:

"Yukarı mı, aşağı mı?" Ama ne uzadı ne de kısaldı. Sonuçta tek yaptığı bir kurabiye yemekti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
GÖZYAŞI DENİZİ

ALICE BOYUNUN

mum gibi kısacık olmasını tam kabullenmişti ki kurabiye etkisi göstermeye başladı.

"Giderek daha da tuhaflaşıyor!" diye haykırdı, lastiktenmiş gibi uzayıp giden bacaklarına bakarak. Gövdesiyle başı da ölçüsüzce büyüyordu.

Kısa süre içinde bacakları gövdesinden iyice uzaklaştı; uzaklarda, dünyanın bilinmeyen bir köşesinde gözden kayboldu gitti.

"Hoşça kalın ayaklarım!" diye apar topar onlara veda etti Alice. "Beni sakın unutmayın. Sizi daima hatırlayacağım, hatta belki yeni yılda size güzel botlar bile yollayabilirim. Paketin üstüne şöyle bir adres yazarım:

Alice'in Sayın Sağ Ayağı
Şöminenin önündeki halı,
Siperliğin yanı.
Sevgilerimle, Alice"

Küçük kızın başı az sonra *güm* diye tavana çarptı.

Elleri birer şilte kadar büyümüş, saçlarıysa diplerinden perdeler asılıymış gibi ağırlaşmıştı.

Ama daha da önemlisi, artık küçük kapı iyice ulaşılmaz hale gelmişti.

"Şuna bak!" diye haykırdı Alice, sulanan gözlerini kocaman sol eliyle ovuşturarak. "Şimdi bir de ağlamaya başlayacaksın, öyle mi Alice? Aferin sana! Herkes sana bakarken hem de... *fırt*... sümüklünün teki gibi... *fırrtt*... Ağladığın için kendinden utanmalısın." Birilerinin onu görmesini ve yardımına koşmasını umut ederek etrafına bakındı.

Bol bol hıçkırık ve iri iri gözyaşlarının ardın-

dan, Alice kendini ayak bileklerine kadar yükselen tuzlu bir su birikintisinin içinde buldu.

O sırada Beyaz Tavşan'ın önünden aceleyle yüzerek geçtiğini görünce şaşırıp kaldı. Tavşanın üstünde bu kez şatafatlı bir giysi vardı. Bir elinde bir çift beyaz eldiven, diğerindeyse bir yelpaze tutuyordu.

"Geç kaldım! Geç kaldım!" diye homurdanıyordu tavşan her zamanki telaşlı haliyle. "Aman Tanrım, zamanında varmazsam Kraliçe beni çok fena cezalandırır! Hatta benden tavşan yahnisi bile yapabilir, sonra da..."

"Affedersiniz bayım," diye sözünü kesti Alice, kocaman kafasını ona doğru eğerek.

Beyaz Tavşan korkuyla yerinden sıçradı, elindeki eldivenlerle yelpazeyi düşürdü, ayaklarını pervane gibi çevirerek hızla yüzüp gitti.

Alice, tavşanın suya düşürdüğü minik aksesuvarlarını aldı ve biraz serinlemek için yelpazeyi sallamaya başladı.

"Vay canına, bugün her şey ne kadar da tuhaf! Oysa dün kendimi son derece normal hissediyordum. Sakın gece beni başka bir kızla değiştirmiş olmasınlar? Olabilir. Acaba Ada'yla mı değiştirdiler? Yok, yok, Ada'nın saçları bukle bukledir. Peki Mabel'le olabilir mi? Daha neler: Mabel tembelin tekidir... Çarpım tablosunu bile bilmez! Bense sular seller gibi biliyorum: Dört kere dört dört, dört kere beş on iki, dört kere altı... yirmi bir..."

Alice matematik hesaplarına kafa yorarken o sırada Beyaz Tavşan'ın beyaz eldivenlerinden birini giymiş olduğunu fark etti.

"Bir dakika!" diye irkildi. "Bunu nasıl becerdim?!"

Yanıt basitti: Yeniden küçülmeye başlamıştı. İyi ama neden? Kurabiyeden sonra ne bir şey yemiş, ne de içmişti... Ama bir saniye! Yelpaze!

Küçüle küçüle uğurböceği kadar kalmadan elindeki yelpazeyi fırlatıp attı.

"Şimdi o küçücük halimden bile daha küçüğüm," diye umutsuzca iç çekti Alice. Kendi gözyaşlarından oluşan bir denizde yüzüyordu artık.

Tam o sırada, yan tarafta suların karıştığını ve dev bir farenin dalgaların arasında tembel tembel yüzdüğünü gördü. Üstelik yalnız da değildi: Su birikintisi aynı yöne doğru yüzerek bir ağızdan ötüşüp bağrışan, aralarında bir ördek, bir dodo kuşu, bir loris ve bir de kartal yavrusunun bulunduğu bir grup hayvanla doluydu.

Başka nereye gideceğini bilemeyen Alice, akıntının bu tuhaf toplulukla birlikte kendisini de sürüklemesine izin verdi ve sonunda hep birlikte kumlu bir sahile vardılar.

Alice buna pek şaşırmamıştı çünkü az önce bir gözyaşı denizini yüzerek geçmişlerdi ve dünya var olduğundan beri denizin olduğu her yerde mutlaka bir sahil olduğunu herkes bilirdi.

Kıyıya vurmuş çamur içindeki kuşların ve sırılsıklam olmuş hayvanların hali hiç de iç açıcı değildi. Üstelik hepsi alelacele bir yerlere dağılmışlar, Alice yine yalnız kalmıştı. Suratı beş karış asık, ne yapacağını bilmez bir haldeydi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
NESİN SEN?

MERAKLI İNSANLAR

kolayca sıkılırlar ama hemen silkelenip yapacak ilginç bir şeyler bulmaları hiç de zor değildir. Merak, gıdıklanmak gibidir: Meraklı olduğun sürece gülmeni tutamazsın ve gülmekten katılsan, hatta karnına giren ağrılarla iki büklüm olsan bile içten içe hiç bitmemesini istersin. Alice'in etrafındaki her şey onun gıdıklanmasına yol açıyordu.

İşte bu yüzden Alice'in suratının asıklığı derin bir nefes alıp verdikten sonra sona erdi. Sahilin yakınında bir orman olduğunu gördü ve üstünü başını düzeltip yola koyuldu.

Boyu kısacık olduğu için ormanda yürümekte biraz zorlandı: Önce mavi bir çiçek tarlasında kay-

boldu, sonra bir aslanağzının taç yapraklarına yakalandı. Üstelik sayısız defa otlara dolandı.

"Vay canına!" diye bağırdı serinlemek için bir yaprağı sallayarak. "Bir büyüyüp bir küçülmekten artık ne olduğumu ben bile bilmez oldum!"

Artık bir kız çocuğu değildi. Dört ayağı üstünde yürümediği ve kanatları da olmadığı için bir tavşan, böcek ya da sinekkuşu olma ihtimali de yoktu.

Bir çiy tanesinin yansımasından kendini görmeye çalışarak, "Neyim şimdi ben?" diye sordu kendi kendine.

Zihnini meşgul eden düşüncelerle uğraşıp dururken bir mantara çarptı ve geriye sekip sırt üstü yuvarlandı.

"Ah!" diye bağırdı Alice.

Sonra yeniden ayağa kalkıp merakla mantara yaklaştı.

Mantar, Alice'den epey uzundu. Küçük kız önce onun altını ve yan kısımlarını inceledi. Sonra aklına mantarın üstüne de bakabileceği geldi.

Ve öyle yaptı.

Mantarın sapından yukarı tırmandı. Tepesinin kenarından bakınca gözleri kocaman bir tırtıla takıldı.

Hayvan, bacaklarını üst üste atmış, mantarın üstünde miskin miskin oturuyordu. Ne Alice ne de başka bir şey zerre kadar umurunda değildi.

Tırtıl ile Alice uzun süre hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. Tırtıl'ın söyleyecek bir sözü yoktu; Alice ise daha önce hiç bir tırtılla sohbet etmediğinden konuşmaya nasıl başlayacağını bilemiyordu.

Sonunda pofuduk böcek bezgin ve uyuşuk bir sesle konuştu:

"Kimsin sen?"

Alice duraksadı. Başka bir gün olsa yanıtını anında verir, "Ben, Alice!" derdi. Ama o anda kafası biraz karışıktı.

"Doğrusu bilemiyorum. İsterseniz bu sabah kim olduğumu söyleyebilirim. Bunu hatırlıyorum. Ama ondan sonra o kadar çok değiştim ki... Şu an kim olduğum tam bir sır."

"Nasıl yani?"

Alice düşündü. "Siz bir tırtılsınız, öyle değil mi?

Günün birinde krizalite, sonra da bir kelebeğe dönüşeceksiniz. O zaman siz de artık kendiniz olmaktan çıkacaksınız ve..."

"Ben ne olduğumu biliyorum."

Alice birden kendisi kötü hissetti. "Eskiden ben de ne ya da kim olduğumu biliyordum. Ama şimdi hatırlayamıyorum."

"Ama şimdi hatırlamıyorsan, eskiden bildiğini nerden biliyorsun?"

Küçük kız kaşlarını çattı. "Bunu hiç düşünmemiştim. Ama insan küçülünce bildiği bir sürü şey kesinlikle kayboluyor. Küçük bir kafanın içine alabildikleriyle, kocaman geniş bir kafanın alabildikleri bir olmaz."

Tırtıl miskince gözlerini araladı:

"Kendini küçük mü hissediyorsun?"

"Hem de küçücük! Bir düşünsenize, dört parmak uzunluğundayım sadece. Gülünç bir durum bu!"

"Ne diyorsun sen?" diye karşılık verdi yaratık

iyice doğrularak. "Benim boyum tamı tamına dört parmak ve bu uzunluğu mükemmel buluyorum!"

Alice utancından kızardı. "Sizinle alakası yok. Ben sadece... alışık değilim de."

"Off, bu tırtıllar da amma alıngan oluyorlar," diye düşündü sonra. "Daha önce hiç fark etmemiştim."

Küçük kız tırtılın alınganlığının geçmesini bekledi. Bu biraz zaman aldı çünkü kırkayaklar biraz hassas olurlar, özellikle de onlara yanlış bir yönden yaklaşırsanız. Eh, başlarıyla kuyruklarının hangi tarafta olduğu asla anlaşılmadığından doğru yönü bulmak da epey zor olabilir.

Sonunda tırtıl gerindi, pofuduk bedenini öne uzattı, sonra onu boş bir çorap gibi yeniden katladı. Ardından mantardan aşağı kaydı ve otların arasında kıvrıla kıvrıla uzaklaştı.

"Uzun lafın kısası, bunun bir yanı seni büyütür, diğer yanıysa küçültür," dedi dalların arasında gözden kaybolurken.

Alice irkildi. "Neyin yanından bahsediyor acaba?" diye düşündü.

"MANTARIN!" diye uzaktan bağırdı tırtıl, kızın aklından geçenleri okumuş gibi.

Küçük kız mantarı dikkatle inceledi.

"Hımmm. Bir yanı büyütüyor... Hangi yanı acaba?"

Bu harika bir soruydu. Özellikle de mantarın yusyuvarlak bir başı olduğu göz önüne alınacak olursa. Sonunda Alice mantarın tepesine yerleşti, kollarını iki yana açabildiği kadar açtı ve aynı anda iki eliyle mantardan birer parça kopardı.

Etkisini denemek için önce sağ elindeki parçayı ısırdı. Hemen aşağı doğru kısaldığını hissetmeye başladı. Çenesi birden ayağına çarptı.

"Ah!"

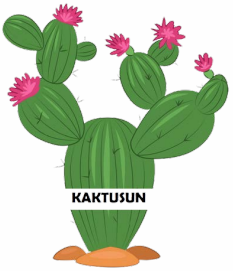
Ama aynı anda ağzını sol elindeki parçadan bir ısırık alabilecek kadar aralamayı başarmıştı. Göz açıp kapayana kadar boyu upuzun oldu. Bu kez de saçları ağaçların dallarına dolanmıştı. Yüzünde bir

kuş yuvası vardı ve ayakları uzaktan iki parlak karınca gibi görünüyordu.

"Eyvah! Yine tutturamadım!"

Alice ancak defalarca deneme yaptıktan sonra normal boyutlarını bulabildi. O kadar çok büyüyüp küçülmüştü ki önce kendini yönünü kaybetmiş gibi hissetti. Ama kısa sürede toparlandı ve ait olduğunu hissettiği ama aslında hiç tanımadığı bu ülkede yeniden yürümeye koyuldu.

BEŞİNCİ BÖLÜM
SIRITAN BİR KEDİ

"BİR BAKALIM...

Şimdi hangi yola girmem gerekiyor?" diye düşündü Alice.

Yukarıdan bir ses geldi: "Bu nereye gitmek istediğine bağlı canım."

Alice başını yukarı kaldırdı ve gözleriyle ağaçların dallarını taradı. Sonunda ona hem tanıdık gelen hem de gelmeyen bir hayvan gördü. Bu, iri yarı ve çizgili bir kediydi. Uzun bıyıkları suratının iki yanında titreşiyor, gür tüyleri soluk alıp verişinin ritmiyle alçalıp yükseliyordu. Yüzünde bir kulağından diğerine dek uzanan ve bütün dişlerini açığa çıkaran kocaman bir gülümseme vardı. Dallardan birine kıvrılmıştı.

"Şey... ne dediniz?" diye kekeledi küçük kız.

Sırıtık Kedi yanıt vermedi. Yüzündeki yayvan gülümseme daha da büyüdü.

"Neyse ki halinden memnun görünüyor," dedi kendi kendine Alice. Sonra cesaretini toplayarak sordu:

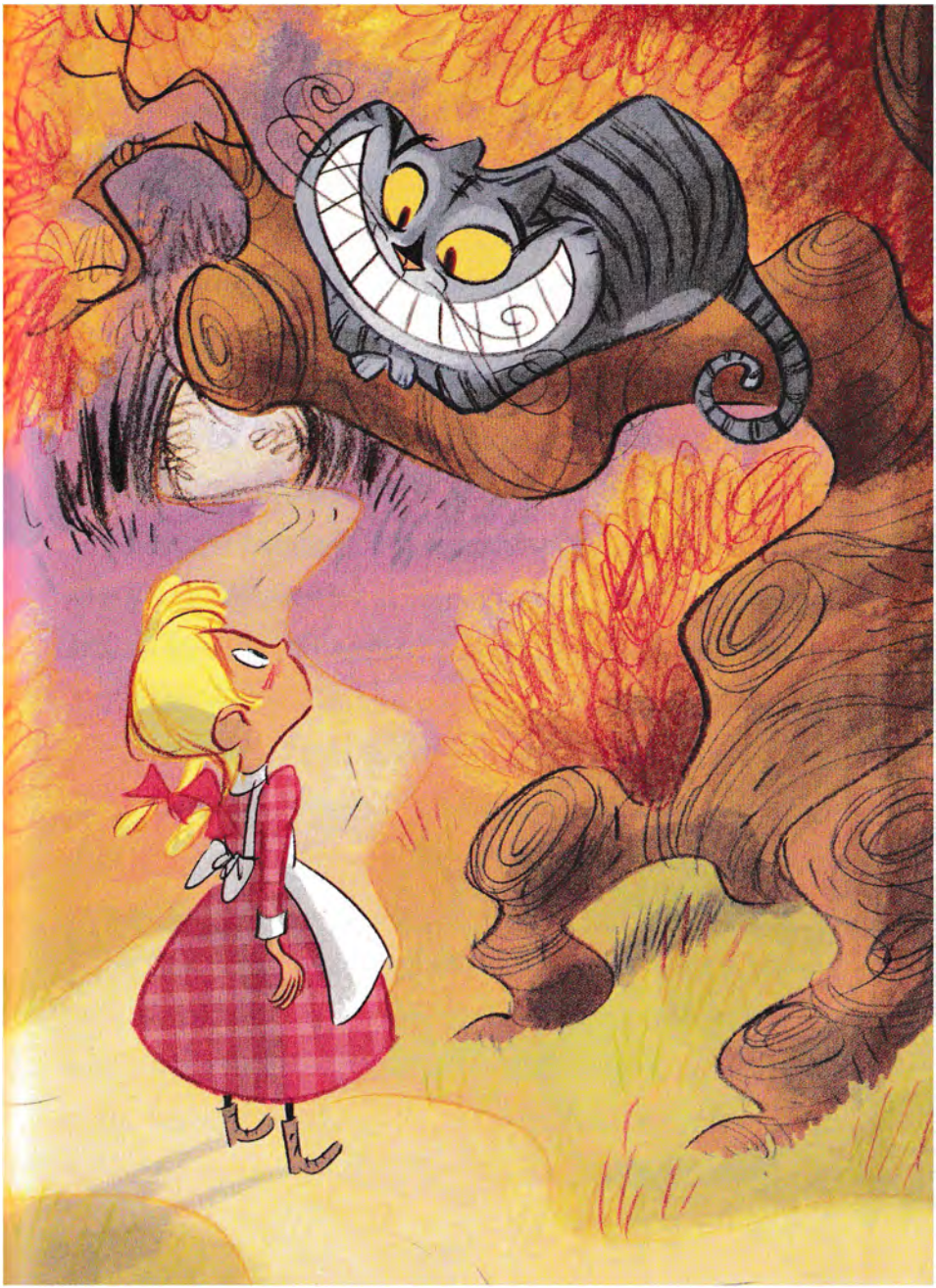
"Özür dilerim Bay Kedi, acaba hangi yolu seçmem gerektiğini biliyor musunuz?"

Sırıtık Kedi'nin yüzündeki gülümseme değişmedi. Altın sarısı gözleri gölgelerin arasında iki kehribar damlası gibi parlıyordu. "Bak canım. Bu nereye gitmek istediğine bağlı," diye önceki sözlerini yineledi. Sesi, aynı notayı uzun süre çalan bir kemanın yayı gibi tiz ve tekdüze çıkıyordu.

"Ah, gideceğim yer o kadar önemli değil," dedi Alice. "Yeter ki..."

"O halde seçeceğin yol da önemli değil," diyerek sözünü kesti Sırıtık Kedi.

Alice kıpkırmızı oldu: Tırtıldan sonra işte başka bir hayvan daha kendisini kötü hissetmesine yol açıyordu.

Küçük kız utanmıştı. Konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Buralarda kimin yaşadığını söyleyebilir misiniz?"

"Şu tarafta," diye yanıtladı Sırıtık Kedi sağ bacağıyla havada bir daire çizerek, "Deli Şapkacı yaşar. Diğer tarafta ise," diye ekledi sonra diğer bacağını da sallayarak, "Mart Tavşanı oturur."

Konuşurken abartılı gülümsemesi bir milimetrecik bile değişmiyor, o yüzden de söylediği her sözcük kulağa eğlenceli bir şeymiş gibi geliyordu.

"Hangi yöne gitmemi önerirsiniz?" diye kararsızca sordu Alice.

"Fark etmez canım. İkisi de delidir."

"Ama ben delilerin arasına girmek istemiyorum."

Sırıtık Kedi'nin gözleri yaprakların arasında ışıldadı.

"Biliyor musun, bu konuda yapabileceğin bir şey yok. Burada hepimiz deliyiz. Ben de öyleyim. Hatta sen de öylesin."

Alice irkildi. "Özür dilerim ama bunu nasıl söylersiniz? Beni tanımıyorsunuz bile!"

"Ama bu çok doğal, öyle değil mi? Burada hepimiz deliysek ve sen de buradaysan, ister istemez senin de deli olman gerekir."

Sırıtık Kedi, bunları söyledikten sonra yavaş yavaş yok olmaya başladı. Önce kuyruğunun ucu kaybolmaya başladı. Son olarak o kocaman sırıtışı da karanlıkta kaybolmadan önce bir süre daha dalların arasında asılı kaldı.

"Harika!" dedi Alice. "Sırıtmayan çok kedi görmüştüm. Ama kedisiz bir sırıtış! Bu benim hayatımda rastladığım en tuhaf şey!"

ALTINCI BÖLÜM

ÇILGIN BİR ÇAY PARTİSİ

MART TAVŞANI'NIN evini bulmak çok kolaydı çünkü evin bacaları kulak şeklindeydi ve damı kürkle kaplanmıştı.

Alice oraya gitmeden önce sağ elindeki mantardan birkaç lokma yemek istedi ve boyu aşağı yukarı üç karış olana kadar küçüldü.

"İşte şimdi kendimi daha uygun bir uzunlukta hissediyorum," dedi kendi kendine.

Evin önündeki dev masanın üstüne en az yirmi kişilik kocaman bir sofra kurulmuştu.

Mart Tavşanı masada oturmuş, çay içiyordu. Yanında kocaman şapkalı, kiraz gibi kırmızı ve parlak yanaklı, ufak tefek bir adam vardı.

"Bu da Deli Şapkacı olmalı," diye tahmin etti

Alice. Masanın üstünde derin derin uyuyan bir fare vardı. Tavşan'la Şapkacı yastık gibi kullandıkları bu hayvana dirseklerini yaslamışlardı ve hiçbir şey olmamış gibi sohbet ediyorlardı.

Masa epey büyüktü ama üçü de aynı köşeye sıkışmıştı.

"Yer yok! Yer yok!" diye bir ağızdan bağırdılar Alice'in geldiğini görünce.

"Ama burada bir sürü yer var," diye karşılık verdi küçük kız.

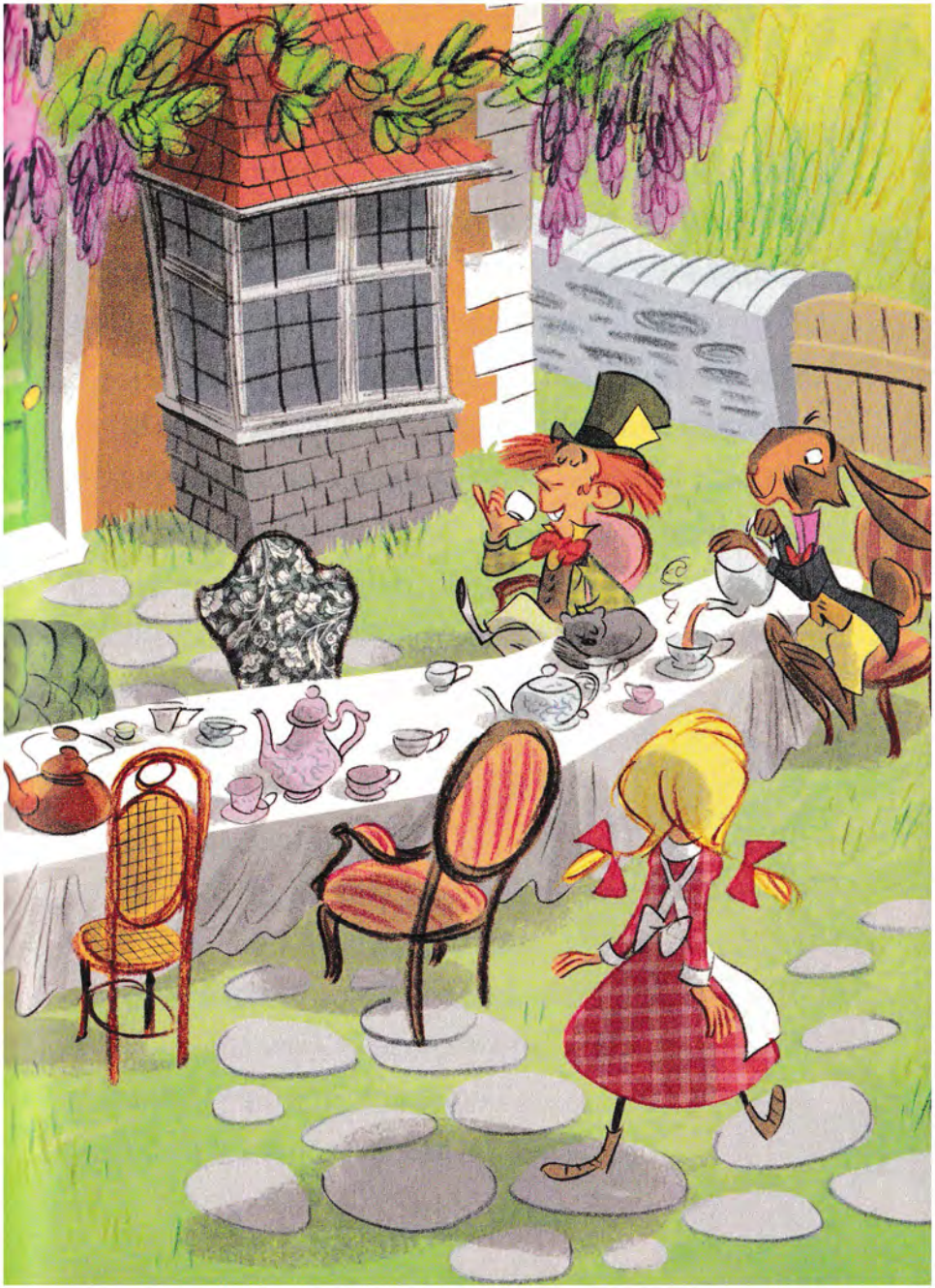
Sonra da masanın başındaki geniş koltuğa oturdu.

Şapkacı cebinden kocaman bir saat çıkardı, onu kaygıyla inceledi, birkaç kere sallayıp sallayıp kulağına götürdü.

"Söylesenize, bugün ayın hangi günü?"

"Sanırım... dördü," diye tahminde bulundu Alice.

"Al işte, biliyordum, bozulmuş!" diye haykırdı Şapkacı, Tavşan'a öfkeli bir bakış fırlatarak. "Saatin dişlerini yağlamak için tereyağı kullanmanın iyi bir fikir olmadığını sana söylemiştim!"

"İyi ama kuyruğum üzerine bahse girerim ki birinci sınıf bir tereyağıydı," diye itiraz etti Tavşan.

"Evet ama içine ekmek kırıntıları da karışmıştı!" diye homurdandı Şapkacı. "Onu sürmek için ekmek bıçağını kullanmamalıydın!"

Tavşan saati aldı, dikkatle inceledi, akreple yelkovanını kokladı. Sonra onu çay fincanına batırdı ve yeniden kontrol etti. "Mükemmel bir tereyağı," diye doğruladı.

Tüm bunları büyük bir ilgiyle izleyen Alice irkildi. "Ne tuhaf bir saat! Ayın hangi günü olduğunu söylüyor ama saatin kaç olduğunu söylemiyor!"

"Neden söylesin ki? Buna mecbur değil," diye karşılık verdi Şapkacı. "Senin saatin hangi yılda olduğumuzu söylüyor mu?"

Küçük kız düşündü. "Doğrusunu istersen, hayır, söylemiyor.

Ama bunun nedeni yılın uzun bir süre boyunca hep aynı kalması."

"Doğru. İşte benim saatim de saatler konusunda aynısını yapıyor."

Kafası karışan Alice başını iki yana salladı. "Anlamıyorum," diye itiraf etti. Elinden geldiğince terbiyeli bir şekilde konuşmaya gayret ediyordu.

Şapkacı kaşlarını çattı. "Tabii anlamazsın çünkü sen cahil bir kızsın. Keşke sen de zamanı benim kadar tanıyor olsaydın... Oysa eminim onunla hiç konuşmamışsındır bile."

"Sanmıyorum," diye kabul etti Alice. "Ama mesela müzik derslerinde ritim çalışırken zaman tutmak zorundayım."

"Ah! İşte bu yüzden saatleri bir türlü anlamıyorsun," diye patladı Şapkacı. "Sen, küçük hanım, zamanın tutulmaktan hiç hoşlanmadığını bilmez misin? Halbuki onunla aran iyi olsaydı ondan her şeyi isteyebilirdin; çünkü zaman saatleri dilediği gibi ileriye ya da geriye alabilir. Diyelim ki saat saba-

hın dokuzu, yani derslerin başladığı saat, zamandan ileri doğru bir sıçrama yapmasını ve doğrudan öğle yemeği saatine geçmesini isteyebilirsin. Tabii bunu kibarca yapmalısın."

"Ah, öğle yemeği!" diyerek araya girdi Mart Tavşanı hayallere dalmış bakışlarla. "Keşke yesek!"

"Ama o zaman daha acıkmış olmazdım ki," dedi Alice.

"Belki de olmazdın," diye kabul etti Şapkacı. "Ama bunun önemi yok çünkü öğle saatinde istediğin kadar kalabilirsin."

Alice'in yüzü ışıldadı. "Siz de böyle mi yapıyorsunuz? Çay saatinde kalmaya mı karar verdiniz?"

Şapkacı kaşlarını çattı, sonra yüzündeki ifade değişti ve başını üzgün üzgün iki yana salladı. "Ne yazık ki hayır canım... Bizim durumumuz çok farklı! Bak, her şey geçen yılın Mart ayında başladı -sözünün burasında elindeki çay kaşığıyla Mart Tavşanı'nı işaret etti- o daha delirmeden önce..."

Alice, kim bilir kaçıncı çayını sakin sakin yudumlayan Mart Tavşanı'na kaçamak bir bakış attı.

"Her şey Kupa Kraliçesi'nin verdiği büyük konserde oldu," diye devam etti Şapkacı. "Ben *Pırıl pırıl parla küçük yarasa* şarkısını söyleyecektim. Biliyorsun o şarkıyı, değil mi?"

Pırıl pırıl parla küçük yarasa
Küçük bir yıldız gibi parla...

"Pek bilmiyorum aslında."

"Sen de hiçbir şey bilmiyorsun canım," dedi Şapkacı. "Neyse, senin suçun değil." Sonra da şarkıyı sesini tuhaf bir şekilde titreterek yanlış notalarla söylemeye başladı.

Alice kulaklarını tıkamamak için kendini tuttu (çünkü bu çok terbiyesiz bir davranış olurdu) ve bu işkencenin bitmesini nazikçe bekledi.

Sonunda Şapkacı boğazını temizledi ve hikâyesine kaldığı yerden devam etti. "Her neyse... Tam ben şu şarkıyı güzelce söylerken Kraliçemiz Afrika mandasınınkine benzer sesiyle tiz çığlıklar atma-

ya başladı. 'Zamanı yanlış tutuyor! Uçurun şunun kafasını!' dedi."

"Çok korkunç!" diye haykırdı Alice.

"Ondan beridir," diye devam etti Şapkacı, "zaman beni dinlemiyor, ceza olarak saati akşamın beşinde durdurdu."

"Demek onun için bu sofrada bu kadar çok tabak var," diye tahminde bulundu kız.

"Evet. Sürekli çay saatindeyiz, bu yüzden tabakları yıkayacak zamanımız yok."

"Uaaahh," diye esnedi Mart Tavşanı, yanaklarını körük gibi şişirerek. "Fena halde canım sıkılmaya başladı şekerim. Biliyor musun, sen hiç de ilginç bir kız değilsin."

"Ama..."

"Kesinlikle sıkıcı, evet," diyerek ona destek çıktı Şapkacı ve şapkasını başından çıkarıp tozlarını silkti.

Bu kadarı da fazlaydı. Terbiyesizler! Alice masadan kalktı ve onlara veda bile etmeden çekip gitti.

Uzaklaşırken o iki şaşkının kendisini geri çağırıp çağırmadıklarını kontrol etmek için birkaç kez daha dönüp arkasına göz atmayı da ihmal etmedi ama.

Fakat Mart Tavşanı ile Şapkacı ona bakmayı akıllarından bile geçirmediler. Çünkü masadaki fareyi bir çaydanlığa sokmakla meşguldüler.

YEDİNCİ BÖLÜM

KRİKET OYNAMAYI BİLİR MİSİN

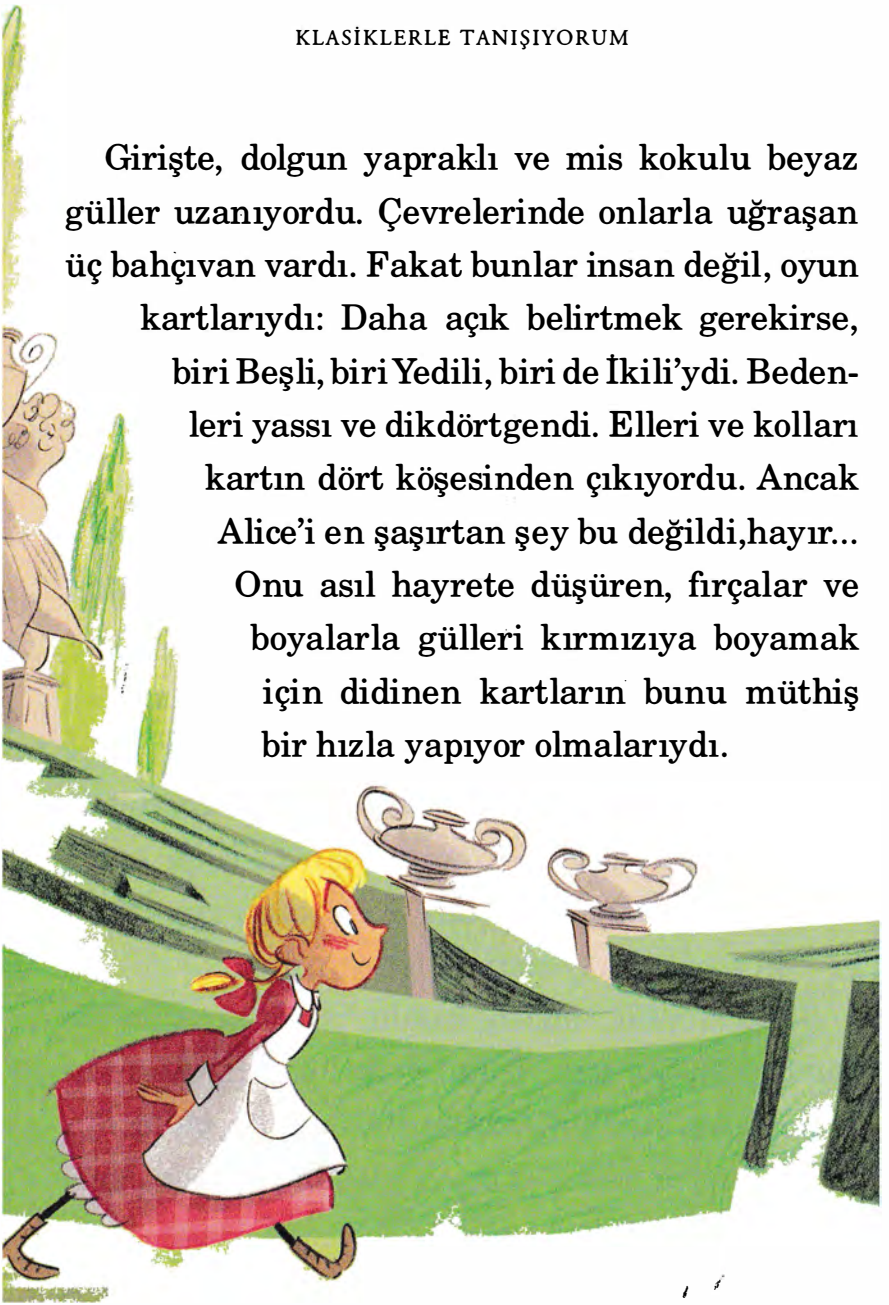
GENELLİKLE ağaçların kapıları olmaz.

Ama Alice'in kendini içinde bulduğu bu tuhaf dünyadaki ormanda vardı. Küçük kızın karşısındaki ağacın gövdesinde, kabuktan bir kolu olan heybetli bir kapı bulunuyordu.

Alice, bunu yapmanın doğru olup olmadığını düşünmeden kapının kolunu indirdi. Kapı sızlanır gibi gıcırdayarak açıldı. Küçük kız meraktan ışıl ışıl parlayan gözleriyle içeri girdi.

Kendisini bir bahçede buldu; hiç de sıradan bir yer değildi burası... Tuhaf yolculuğunun başında karşılaştığı o minik kapının ardındaki bahçenin ta kendisiydi. Nihayet oraya ulaşmayı başarmıştı!

Girişte, dolgun yapraklı ve mis kokulu beyaz güller uzanıyordu. Çevrelerinde onlarla uğraşan üç bahçıvan vardı. Fakat bunlar insan değil, oyun kartlarıydı: Daha açık belirtmek gerekirse, biri Beşli, biri Yedili, biri de İkili'ydi. Bedenleri yassı ve dikdörtgendi. Elleri ve kolları kartın dört köşesinden çıkıyordu. Ancak Alice'i en şaşırtan şey bu değildi,hayır... Onu asıl hayrete düşüren, fırçalar ve boyalarla gülleri kırmızıya boyamak için didinen kartların bunu müthiş bir hızla yapıyor olmalarıydı.

"Şey, affedersiniz..." diye mırıldandı.

Bahçıvanlar onu duyunca yerlerinden sıçradılar ve ellerindeki boyaları her yana bulaştırdılar. Küçük kızı görünce nasıl davranmaları gerektiğini bilemediklerinden önünde yerlere kadar eğildiler.

"Sizi rahatsız etmek istememiştim," diye yeniden söze başladı Alice. Kendisine bir hanımefendiymiş gibi davranılması hoşuna gitmişti aslında.

"Gülleri neden boyuyorsunuz? Beyaz halleriyle çok güzeller..."

Beşli çevresine kaçamak bakışlar attıktan sonra Yedili'ye döndü, o da İkili'ye baktı.

"Şey," dedi İkili. "Mesele şu ki küçük hanım, bu güllerin kırmızı olmaları gerekiyordu. Ama biz yanlışlıkla beyazları diktiğimiz için şimdi onları kırmızıya boyamamız gerekiyor, yoksa Kraliçe..."

Tam o sırada bir ses duyuldu: "Kraliçe geliyor! KRALİÇE!"

Bir oyun kartları alayı, törenle onlara doğru yaklaşıyordu.

Alay her simge ve renkten askerler, prensler, krallar ve kraliçelerden oluşuyordu. Aralarında ayrıca, soyluların her dediğine baş sallayan Beyaz Tavşan (evet, ta kendisi), koyu kırmızı kadife yastık üstünde kraliyet tacı taşıyan Kupa Valesi ve son olarak da alayın epey arkasından gelen Kupa Kralı ile Kraliçesi de bulunuyordu.

Beşli, Yedili ve İkili kendilerini yüz üstü yere

attılar. Alice ise ayakta kaldı. Öyle ya seyredecek kimse olmazsa geçit töreni neye yarar?

Tören bittiğinde küçük kızın tam önünde duran Kupa Kralı ile Kraliçesi, onu nadir rastlanır çirkin mi çirkin bir yaratıkmış gibi tepeden tırnağa dikkatle süzdüler.

Kraliçe, "Kim bu kız?" diye haşin bir ses tonuyla sordu. İri yarı, heybetli bir kadındı. Yüzü, sevimsiz bir köpeğin somurtkan suratını andırıyordu. Asasının ucunda kocaman bir kalp vardı,

saçlarını iki yandan tül perdeler gibi toplamıştı. "Evet? Senin bir adın yok mu?!" diye üsteledi. Zavallı Alice'e hükmedermiş gibi davranıyordu.

Küçük kız saygıyla eğildi. "Adım Alice, hanımefendi. Yani kraliçe hazretleri. Ekselansları."

"Ya şuradakiler?" diye yeniden sordu Kraliçe, yere yapışmış bahçıvanları işaret ederek.

"Ah, bunu siz bilmiyorsanız ben nereden bileyim..." diye hiç düşünmeden yanıt verdi Alice.

Neyse ki Kraliçe bu kaba yanıtı fark etmedi çünkü en tepedeki güllerin birinden boya damladığını görmüştü.

"A-ha! Demek bunu yapıyordunuz!" diye gürledi. "Kraliyet güllerinin onurunu yerle bir ediyordunuz, öyle mi? Muhafızlar! Uçurun şunların kellelerini!"

Alice'in yüzü bembeyaz oldu. "Ama Kraliçe Hanım! Yani... Majesteleri! Onlar yalnızca..."

"Kapa çeneni!" diye kestirip attı Kraliçe. Sonra sesini yumuşatarak ekledi: "Söyle bakalım haya-

tım: Kriket oynamayı bilir misin?"

Aklı karışan Alice başını sallayarak onayladı. "Şey... evet, Yüce Ekselansları. Ama benim söylemek istediğim..."

"O halde maç başlasın!" diye ilan etti Kraliçe keyifle ellerini ovuşturarak. "Herkes yerini alsın!"

Kraliçe'nin emri üzerine harekete geçen oyun kartları deli gibi her yöne doğru koşmaya, kafeslerinden az önce salınmış farecikler gibi birbirlerine çarpmaya başladılar. Çok kısa sürede dört dörtlük bir kriket sahası hazırladılar.

Otlarla kaplı zemin dümdüz değildi. Bir sürü delik ve kazılmış toprak kümeleriyle kaplıydı. Oyunun topları, gerektiğinde tortop olan canlı kirpilerdi; sopaları ise tek bacakları üstüne tünemiş ve oyunun aşamalarına göre pembe tüylerini sağa sola saçan gerçek flamingolardı. Kirpilerin içinden geçirilmesi gereken kaleler ortalarından ikiye katlanarak ellerinin ve ayaklarının üstünde yere eğilmiş oyun kartlarından oluşmuştu.

Oyun aşağı yukarı şöyle oynanıyordu: Kraliçe keyfine göre kirpiyi rastgele bir yöne fırlatıyor, ardından tüm diğer yarışmacılar emir almaya ihtiyaç duymaksızın onu taklit ediyorlardı. Kraliçe, sayı yapamayacak olursa, o anki isteğine göre, "Uçurun şunun kafasını!" diye bağırarak önünde hangi kart varsa onu idama mahkum ediyordu.

Tahmin edilebileceği gibi, birkaç dakika sonra oyun tam bir felakete dönüşmüştü.

"Biliyor musun, pek de başarılı sayılmazsın," dedi Kraliçe.

Alice öfkelendi. "Doğrusunu isterseniz bu saçma sapan oyunda kimse pek de başarılı değil!"

Kraliçe umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. "Ben sıkıldım ve bunun suçlusu sensin. Hatta, bak sana ne diyeceğim: Maç sona erdi. Seni Sahte Kaplumbağa'ya götüreceğim."

Bu, Alice'in ondan bekleyebileceği teklifler arasında kuşkusuz en beklenmedik olanıydı.

"Kaplumbağa mı?"

"Sahte," dedi kraliçe vurgulayarak. "Kim olduğunu bilmiyorsan az sonra öğreneceksin."

Sahte Kaplumbağa denize dimdik inen kayalık bir tepede yaşıyordu. Rüzgâr dalgaları okşuyor, toprağı köpük ve tuza buluyordu.

Kraliçe kayaların arasından kaplumbağanın kabuğunu seçer seçmez onu Alice'e gösterdi, sonra da bedenini ağır ağır sallayarak kafa uçurmaya geri döndü.

Sahte Kaplumbağa'nın yüzü bir ineğin yüzüne benziyordu.Üzgün üzgün ve tek başına oturuyor, yüreği bir kerpetenin dişlerinin arasındaymış gibi acıyla iç çekiyordu. Alice onu görünce duygulandı ve gözlerinin yandığını hissetti.

"Neden üzgünsünüz?" diye sordu kibarca.

Kaplumbağa sızlanırken yüzünden aşağı kocaman bir gözyaşı yuvarlandı. "Bir zamanlar..." diye iç geçirdi. "Gerçek Kaplumbağa'ydım ben..."

Bu sözleri uzun bir sessizlik izledi. Sessizlik öylesine uzun sürdü ki Alice kaplumbağanın

hikâyesinin bitmiş olabileceğini düşündü. Eğer durum böyleyse kalkması ve "Bu ilginç hikâyeniz için size teşekkür ederim," gibi nazik bir cümle edip çekip gitmesi daha doğru olacaktı.

Ancak buna gerek kalmadan, Kaplumbağa birbirini izleyen yorgun soluklar arasında yeniden hikâyesini anlatmaya koyuldu. "Küçükken denizde bir okula giderdim. Öğretmenim yaşlı bir kaplumbağaydı... Adı Tosbağa'ydı..."

"Kaplumbağaysa adı neden Tosbağa'ydı?" diye sözünü kesti Alice.

"Hep tos vururdu da ondan."

Küçük kız bunu akıl edememiş olduğu için kızardı. "Özür dilerim."

"Ne diyordum? Denizdeki okula gidiyor ve derslere gündüzleri gidiyordum. Gündüzleri. Anladın mı?"

"Evet, ben de derslere gündüzleri gidiyorum," dedi Alice.

"Ya? Peki seçmeli dersler de alıyor musun?" diye sordu Kaplumbağa fark edilen bir kaygıyla.

Alice düşündü. "Evet. Fransızca ve müzik."

"Ya çamaşırhane? Çamaşırhane de var mı?"

"Çamaşırhane yok."

Kaplumbağa derin bir soluk aldı. Oldukça rahatlamıştı. "İşte, biliyordum zaten. Seninki o kadar iyi bir okul değilmiş, tamam mı? Çünkü bizimkinde vardı."

"Ama madem denizde yaşıyordunuz, çamaşırhaneye neden ihtiyacınız olsun ki?" diye itiraz etti Alice.

"Ne bilirsin ki sen? Yine de ben o okula devam edemedim. Sadece temel derslere girdim, anladın mı? Temel dersler! Şimdi yeniden düşününce... Aman Tanrım!" Sözlerini yine hıçkırıklarla oluk gibi gözyaşı izledi.

"Temel derslerde neler vardı?" diye merakla sordu Alice.

"Dillendirme ve dedikoduculuk tabii ki. Bilinen şeyler. Sonra matematiğin çeşitli dalları: cefa sayıları, eziyet bölmesi, acı toplama, çarptırık tabloları..."

"Çarptırık tabloları mı?"

"Çarpım tablolarına benzer ama daha kötüdür," diye açıkladı Kaplumbağa. "Sakın bana bunları öğrenmemiş olduğunu söyleme! Karidesler bile bilir. Sonra balıklamaloji (Antik ve Modern çağda tabii), cumburloplama ve sürünme. Sürünme öğretmeni kocaman bir deniz salyangozuydu ve aynı zamanda salya bulaştırma, yapışkanlık ve kabuk kıvrıklaştırma derslerini de veriyordu."

"Vay canına," dedi Alice etkilenerek. "Peki nasıldı?"

"Ne nasıldı?"

"Sonuncusu. Kabuk kırkırt... kıvrıt... neyse işte."

"Şimdi sana nasıl yapıldığını göstermek isterdim ama bunu yapamam," diye itiraf etti Kaplumbağa. "Artık paslandım, anlarsın ya, üstünden yıllar geçti..."

Alice anlayışla başını salladı. Onun da hatırlayamadığı bir sürü şey vardı.

Tam o anda duydukları büyük haykırışla sarsıldılar. Su yüzeyinde yankılanan ses, dalgaların tepelerini rüzgâra kapılmış danteller gibi titretti.

"MAHKEME! MAHKEME BAŞLIYOR!"

"Hangi mahkeme?" diye korkuyla sordu küçük kız.

Ancak Kaplumbağa yanıt vermedi. Onun yerine kabuğuyla kıza tos vurdu. "Haydi, sallanma!"

Alice daha önce hiç bu kadar farklı yaratığı bir arada görmemişti.

Kupa Kralı ile Kupa Kraliçesi'nin mahkeme salonu olarak hazırlattığı kriket sahası; memeliler, memeli olmayanlar, her türden kuş ve balıkla hıncahınç dolmuştu.

Kral ve Kraliçe'nin yanında her zamanki gibi Beyaz Tavşan göze çarpıyordu: Bir elinde borazan, diğerindeyse bir parşömen rulosu vardı.

Zincirlere vurulmuş Kupa Valesi ise Kral'ın önünde ayakta duruyordu. Ona bekçilik eden iki muhafızın kaşları öylesine çatılmıştı ki görenler ikisinin de az önce birer kirpi yuttuğunu sanırdı. Yargıç kürsüsünde on iki hayvan oturuyordu, her birinin elinde not tutmak için açık renkli birer tahta vardı. Salonun ortasında fırından az önce çıkmış bir tepsi mini turta duruyordu.

"Yaşasın, ikindi kahvaltısı ikramı var!" diye düşündü Alice. "Kim bilir ne zaman ara verirler?"

Daha önce hiç mahkemede bulunmamıştı ama bir defasında bundan bahseden bir kitap okumuştu.

Oradaki her şeyin adını hâlâ hatırladığını fark edince mutlu oldu. "Şu yargıç," dedi kendi kendine, "kafasındaki kocaman peruktan anlaşılıyor."

Öte yandan yargıç Kral'ın ta kendisiydi ama tacını peruğunun üstüne takmıştı ve hiç de rahatmış gibi görünmüyordu.

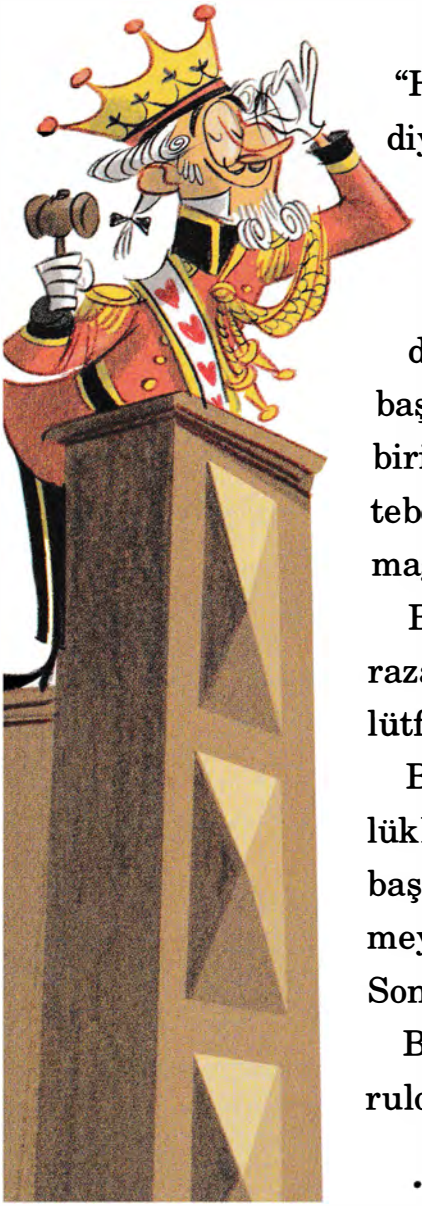
"İşte şu oturanlar da jüri üyeleri," dedi Alice okuduklarını hatırlayarak. Kendinden emin gibiydi ve hafifçe böbürleniyordu.

Jüri üyeleri ise çok meşguldüler: Tahtalarına sürekli bir şeyler çiziktiriyorlardı.

"Neden not alıyorlar?" diye fısıldadı Alice, yakındaki aslan vücutlu kartal kafalı yaratığa. "Duruşma daha başlamadı ki."

"Adlarını yazıyorlar küçük hanım," diye yanıtladı o da. "Unutmamak için."

"Ha ha ha! Ne sersemler!" diye alay ederek güldü Alice.

Jüri üyelerinin bazıları hemen "Sersemler!" diye hızlı hızlı not aldı. O arada bir diğeri *Salamlar*, bir başkası *Selamlar* yazarken biri de " " yazmıştı, çünkü tebeşirini unuttuğundan parmağıyla yazmak zorundaydı.

Beyaz Tavşan elindeki borazanı öttürerek "Sessizlik lütfen!" diye emretti.

Bunun üzerine Kral gözlüklerini taktı ve duruşmayı başlattı. "Yazman, iddianameyi oku! En başından başla. Sonuna gelince de dur."

Beyaz Tavşan parşömen rulosunu açtı, onu kâğıttan

yapılmış upuzun bir şal gibi dalgalandırdıktan sonra suçlama metnini okudu:

Kraliçeye ilham geldi,
Bir turta yapıverdi.
Ama kötü Vale onu çaldı,
Büyük bir hainlik yaptı!

"Jüri kararı! Jüri kararı!" diye hevesle seslendi Kral. Hissettiği coşku yüzünden kafasındaki peruk hop kalkıp hop iniyordu.

"Kafasını uçuruyor muyuz, uçurmuyor muyuz?"

"Ama Majesteleri!" diye itiraz etti Beyaz Tavşan. "Henüz tanıkları dinlemedik ki!"

Kral hayal kırıklığıyla iç çekti. "Doğru. Eh, o halde çağırın şu tanıkları."

İlk tanık Deli Şapkacı'ydı. Bir elinde bir fincan çay, diğerinde üstüne tereyağı sürülmüş bir dilim ekmekle çıkageldi. Fare ile Mart Tavşanı da arkasından gizlice başlarını uzatmışlardı.

"Ekselansları, beni bağışlayın lütfen," diye res-

mi bir tavırla söze başladı Şapkacı. "Buraya çağırıldığımda tam ikindi kahvaltımı yapıyordum."

Fena halde canı sıkılan Kraliçe ona isteksizce baktı ve yüz ifadesi anında değişti. "Biz daha önce karşılaşmış mıydık?" diye sordu.

Şapkacı'nın yüzü bir anda soldu. "B-b-biz mi Ekselansları? Yo, yo, yo, yo. Sanmıyorum, hiç sanmıyorum..."

Kaygıyla elindeki ekmek dilimini ısırmak istedi ama şaşırıp da elleri birbirine dolanınca çay fincanını ısırdı.

O anda Alice çok tuhaf bir duyguya kapıldı. Sanki bir kuklaya dönüşmüştü ve görünmez bir el iplerini giderek yukarı çekiyordu... Amanın! Büyüyordu galiba!

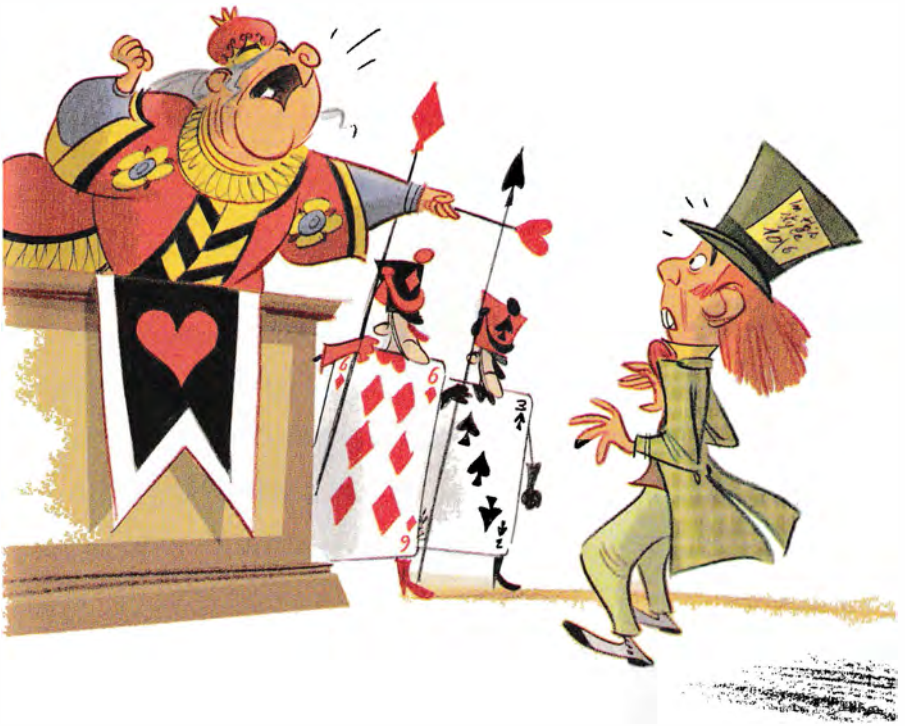
"Olamaz, yine mi?" diye inledi Alice. Eteği oradakilerin başları üzerinde dev bir şemsiye gibi genişliyordu.

Tüm bunlar olup biterken Kraliçe de gözlerini diktiği zavallı Şapkacı'ya çözümünü bir türlü bu-

lamadığı bir bilmeceymiş gibi bakıyordu. Sonunda, "Bana son konserde sahne almış tüm şarkıcıların listesini getirin!" diye emretti.

Şapkacı muhallebi gibi sallanan şapkasıyla kadının eteklerine kapandı.

"Yalvarırım Majesteleri! Ben sadece çayını içen bir garibanım... Ara sıra şarkı mırıldandığım da olur, ama bunu zarafetle..."

"Uçurun şunun kafasını!" diye öfkeyle gürledi Kraliçe.

Ama ufak tefek bir adam olan Şapkacı muhafızlara yakalanmadan çoktan sıvışmıştı bile. Ondan geriye yalnızca şapkası kalmıştı.

"Öyleyse jüriyi karar vermeye davet ediyorum!" diye bağırdı Kral.

Sabrı taşan Beyaz Tavşan ayağını şiddetle yere vurdu.

"İnanamıyorum Majesteleri, bugün hiç tutturamıyorsunuz! Önce birinci tanığı sorgulamanız gerekiyor!"

Kral kıpkırmızı oldu.

"Ya, öyle mi? Eh, pekâla, madem gerekli..."

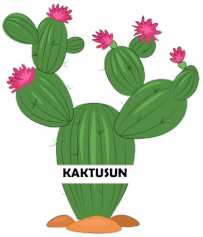
Alice merakla başını uzatırken kirpiklerine bir bulut takıldı. O kadar yüksekteydi ki ayaklarının dibindeki jüri minnacık görünüyordu.

"Umarım bu tanık ilginç şeyler söyler," diye düşündü. "Şu ana kadar duyduklarımın hepsi saçmalıktı!"

Beyaz Tavşan neredeyse iki kilometre uzunluğundaki tanık listesini çıkardı ve sadece son satırı okudu:

"Mahkemenin tanık sandalyesine çağırdığı kişi lütfen gelsin: ALICE!"

SEKİZİNCİ BÖLÜM
UÇURUN!

ALICE HİÇ DÜŞÜNMEDEN

"Geliyorum!" diyerek zıplayınca eteğiyle jüriye çarpıp üyeleri devirdi.

"Ah, affedersiniz!" diye bağırdı mahcubiyetle. Özür dilemek için eğilirken bu defa da oradan geçmekte olan bir baykuşa çarptı. Sonunda hiç kıpırdamamanın daha iyi olacağına karar verdi.

"Şey, küçük hanım... küçük hanım..." diye homurdandı Kral, ciltli küçük not defterine bir şeyler karalayarak.

"Bu talihsiz olayla ilgili bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Hiç," dedi Alice sadece.

"Hiç mi hiç?"

"Hiç mi hiç."

"Nihayet kayda değer bir ipucu bulduk," diye fısıldadı Kral jüri üyelerine. Üyeler telaşla tahtalarına "hiç" yazmaya çalışıyorlardı.

Kral not defterine okunaksız harflerle yazdığı cümleyi gösterdi. Mürekkep hâlâ kurumamıştı, hafifçe aşağı süzülüyordu.

"Dinleyin, dinleyin!" dedi Kral okumaya başlayarak. *"Kırk ikinci kural. Boyu bir kilometreden uzun olan tanıklar mahkeme salonunu terk etmek zorundadır!"*

Herkes Alice'e döndü. Küçük kız kollarını kavuşturup suratını astı. "Ne var? Neden öyle bakıyorsunuz? Herhalde boyum bir kilometre değil. Hem ayrıca bu kuralı, Yüce Majesteleri, az önce uydurdunuz!"

"Susun! Susun!" diye emretti Kral. Tahtında zıplarken peruğunun bukleleri kar taneleri gibi etrafa saçılıyordu. "Jüri üyeleri, kararınızı verin!"

"*Önce* hüküm, *sonra* karar canım," diye söze girdi Kraliçe. Yirmi dakikadır kimsenin kafasını uçurt-

madığı için canı epey sıkkındı. Sonunda haykırarak emretti: "Muhafızlar! Uçurun şunun kafasını!"

Destedeki iskambil kartları havaya fırlayarak dev Alice'in üstüne atıldılar, mızraklarını baldırlarına batırarak eteğinden yukarı tırmanmaya başladılar.

"Rahat bırakın beni!" diye yaygara koparan Alice onları elleriyle dağıtmaya çalıştı. "Sizler aptal bir deste oyun kartından başka bir şey değilsiniz! Bırakın beni dedim!"

Sonra kendisine uzaktan seslenen tatlı bir ses duydu:

"Alice!"

"Uçurun şunun kafasını! Uçurun!"

"Uyan Alice!"

"Vurun!"

"Alice..."

Yumuşacık bir el Alice'in yanağını okşadı. Sonunda küçük kız gözkapaklarını kırpıştırdı ve derin bir uykudan uyandığını fark etti.

Oyun kartları ortadan kaybolmuştu. Karşısındaki ablasıydı. Ona doğru eğilmişti, yüzünde endişeli bir gülümseme vardı.

Alice ablasının dizini sıkmakta olduğunu fark etti. Sonra yanlarındaki nehri ve tepelerinde yükselen meşenin boğumlu dallarını gördü.

Başını yavaş yavaş sallayarak mırıldandı: "Aaa..."

Saçları, içinde bir kedi uyumuş gibi darmadağınıktı. Yanakları alev alevdi, gözlerinde çılgın bir

bakış vardı; gizemli ve olağanüstü hikâyelerle doluydu sanki.

"Uyudun küçüğüm," diye fısıldadı ablası, kalkması için ona yardım ederken.

"Bir rüya gördüm!" diye haykırdı Alice yeniden canlanarak. "Ama o kadar tuhaf bir rüyaydı ki! Bir tırtıl vardı, sonra cep saatli bir tavşan, bir kraliçe, bir de şapkacı. Suya düştüm ama gözyaşlarımda boğulacaktım neredeyse. Bir kocaman oluyordum bir ufacık ve..."

Alice harikalar ülkesindeki maceralarını hatırlayabildiği kadarıyla heyecanla anlatırken ablası da eğlenerek onu dinledi.

"Gerçekten de epey tuhaf bir rüya görmüşsün tatlım," diye yorumda bulundu ablası sonunda. "Ama artık eve git. Geç oldu."

Küçük kız eteğinin tozunu silkti ve günbatımının ışığında hoplaya zıplaya koşarak eve gitti.

Ablası ise güneş nehrin ardında giderek alçalırken biraz daha orada kaldı. Küçük Alice'i ve onun

büyüyüp yetişkin olduğunda bile asla değişmeyecek, sönmeyecek pırıl pırıl merakını düşündü.

Çocukluğumuzdan beri yüreklerimizde yaşayan, zamana ve her şeye rağmen daima bizimle kalan, bize kim olduğumuzu ve neler istediğimizi anlatan öyküleri düşündü.

Yelekli tavşanların, karmaşık rüyaların ya da umulmadık yerlere çıkan yolların peşinde koşarken hayatın içinden kayıp gitmemize izin verdiği sayısız deliği düşündü.

Tüm bunları düşündü...

... ve gülümsedi.

YAZARLAR HAKKINDA

Lewis Carroll

Asıl adı Charles Lutwidge Dodgson olan Lewis Carroll, 27 Ocak 1832'de İngiltere'nin kuzeyinde dünyaya geldi. 1861 yılında Oxford Koleji'nden dereceyle mezun oldu ve matematik alanında doçentlik unvanı aldı. 1862 yılında yazmaya başladığı çocuk öyküsü *Alice Harikalar Ülkesinde*'de kahramanı, okul müdürünün ortanca kızı Alice'ti. *Alice Harikalar Ülkesinde* ve 1872'de bu öykünün devamı olarak yazdığı *Aynanın İçinden* kısa sürede dünya klasikleri arasında yerini aldı. Kendi adıyla yazdığı pek çok şiirin yanında matematikle ilgili eserler de vermiştir.

Sarah Rossi

İtalyan yazar Sarah Rossi 1980 yılında İtalya'da doğdu. Büyük yayınevlerinde editör olarak çalıştı ve çocuklar için birçok kitabı yayına hazırladı. *Klasiklerle Tanışıyorum* serisi için Lewis Carroll'ın ünlü eseri *Alice Harikalar Ülkesi*'ni yeniden kaleme aldı.